

„Kde to som?“ Príbeh uzdravenia.

Otca Geralda Morujãa, portugalského kňaza z diecézy Viseu, postihla v hotelovom bazéne vo Svätej zemi zástava srdca. Aj vo svojich 89 rokoch chodí ešte stále plávať. Svoje uzdravenie pripisuje orodovaniu blahoslaveného Álvara del Portilla. O tejto milosti hovorí nasledujúci príbeh.

07.07.2020

11. septembra 2013 o. Geraldo Morujão, kňaz z portugalskej diecézy Viseu, sprevádzal skupinu pútnikov do Svätej zeme. Cestu zveril pod ochranu blahoslaveného Álvára del Porilla, ku ktorému sa často modlil.

V lietadle málo spal a bol unavený aj z množstva aktivít a dojmov prvého dňa púte. Preto sa rozhodol, že si trochu zapláva v hotelovom bazéne. Práve dovŕšil 83 rokov a plávanie bolo jeho zvyčajným športom. Pokladal ho za vhodný spôsob odpočinku pred večerou.

Po niekoľkých minútach si ľudia v bazéne všimli, že leží nehybne vo vode tvárou nadol. Okamžite ho vytiahli z bazéna. Bol celý modrý. Ani po príchode záchranky sa ho nepodarilo oživiť. Robili mu 15 minút masáž srdca. Bol prehlásený za mŕtveho. Pomaly, bez náhlenia ho previezli do nemocnice.

Monitor srdcového rytmu ukazoval rovnú čiaru. Dr. Yonathan Hasin, kardiológ, ktorému v nemocnici prideliili jeho prípad, povedal, že srdce prestalo biť, a že je v kóme. Neurológ povedal Salamovi Gasanovi, vedúcemu sestier, že sa už nedá nič robiť.

Aj tak sa však pokúsili znovu ho oživovať. Znížili mu telesnú teplotu na 34 stupňov a rozhodli, že ho nechajú štyri dni pripojeného na prístroje, lebo podľa Dr. Hasina sa v týchto prípadoch jeden z tisíc pacientov prebudí, aj keď často s vážnymi následkami. Výpadok okysličovania mozgu bol príliš veľký.

Ako sa začala šíriť správa o nehode v bazéne, rástlo aj množstvo modlitieb ruženca za uzdravenie kňaza.

Zavolali Manuelovi, bratovi otca Geralda, ktorý bol tiež kňazom, aby sa pripravil na najhoršie. Začali sa prípravy na prevoz do Portugalska.

Na ambasáde chceli vedieť dátum pohrebu.

Na jednotke intenzívnej starostlivosti sa potichu rozprávali zdravotné sestry v hebrejčine. V istej chvíli, v sobotu 14. septembra ráno, otvoril otec Geraldo oči. Napojený na hadičky a neschopný prehovoriť, naznačil, že by rád niečo napísal. Pretože je veľký znalec hebrejčiny, napísal na papier: „איפה אני?“ (Kde to som?)

Nepamätal si, čo sa stalo, ale žil. Bol v nemocnici Baruch Padeh pri meste Tverja a vedel, že biskup z mesta Maghar, vzdialeného asi 30 km, mu dal pomazanie chorých. Povedali mu tiež, že sa zaňho prišiel pomodliť aj šejk mešity.

Sestra Wissam, neveriaca, s nadšením odpovedala na otázku, ktorú napísal na papier: „Boh ťa požehnal!“ Na mnohých miestach sa

začalo hovoriť o *zázraku*. Prišiel ho navštíviť aj šofér sanitky. Nechcel uveriť, že sa prebudil. Na druhý deň ho odpojili od hadičiek.

Dr. Hasin povedal: „Zotavil sa zo stavu, ktorý sa dá len ťažko prežiť. Štatistiky hovorili v jeho neprospech, ale v tomto slede udalostí... všetko dobre dopadlo.“ A vedúci sestier dodal: „My lekári a zdravotné sestry *veríme* v medicínu, no v tomto prípade sme svedkami *zázraku*.“

O. Geraldo pripisuje túto milosť orodovaniu blahoslaveného Álvara del Portilla, biskupa (zomrel 23. marca 1994 a blahoslavený bol 27. septembra 2014), ktorý bol prelátom Opus Dei a predtým veľkou oporou zakladateľa Diela, svätého Josemaríu Escrivá. V deň nehody, tak ako veľakrát predtým, sa k nemu otec Geraldo modlil o pomoc. Sviatok blahoslaveného Álvara sa slávi 12. mája.

Moje priateľstvo s blahoslaveným Álvarom del Portillom

O. Geraldo blahoslaveného Álvara del Portilla, ktorému pripisuje svoje uzdravenie, poznal. Tu sú jeho spomienky:

Bolo to pri konvivencii v Exomile, kde som sa po prvý raz rozprával s otcom Álvarom. Vtedy, v roku 1967, prišiel svätý Josemaría na návštevu Portugalska. 10. mája, v stredu, som sa pozdravil s donom Álvarom a povedal som mu, že môj biskup si želá, aby som sa stal kaplánom emigrantov v Nemecku. O pár dní, 12. mája, v piatok, som sa s ním opäť stretol vo Viseu, na ulici Alexandra Loba, keď spolu so svätým Josemaríom vychádzal zo starobylej kaviarne Café Satélite. Pozdravil som ich a don Álvaro sa hneď spýtal: „Kedy odchádzaš do Nemecka?“ Táto otázka nebola iba prejavom jeho dobrej pamäte, ale aj prejavom

veľkého záujmu o mňa. Pri tejto príležitosti som mal tiež možnosť pozdraviť svätého Josemaríu, ktorý sedel v aute.

V marci 1968 som napísal z Pamplony blahoželanie donovi Álvarovi k jeho narodeninám. Odpísal mi listom napísaným v portugalčine: „Každý deň ťa zverujem Najsvätejšej Panne Márii Fatimskej a prosím ju, aby ťa sprevádzala a pomáhala ti v štúdiu na Navarrskej univerzite.“

Po jeho voľbe za zástupcu svätého Josemaríu niekoľkokrát prišiel do Portugalska. Pri jednej príležitosti sme hovorili o učení magisterského úradu Jána Pavla II.

V roku 1979 mi napísal blahoželanie k striebornému výročiu mojej kňazskej vysviacky. Krátko nato som bol v Ríme a keď sme sa stretli, povedal mi: „25 rokov služby Pánovi. Stojí to za to, stojí to za to!“

21. augusta mi odpovedal na list, ktorý som mu napísal zo Svätej zeme. Písal: „Teším sa, keď vidím tvoju veľkú lásku k Pánovi a jeho Najsvätejšej Matke; a tvoje dojatie, keď prechádzaš svätými miestami a znova prežívaš roky, ktoré Syn Boží strávil tu na zemi, aby uskutočnil dielo vykúpenia. (...) s veľkou láskou sa za teba a celú tvoju kňazskú prácu modlím.“

Po jeho smrti som sa začal k nemu často modliť a aj iných som k tomu povzbudzoval. Teraz okrem môjho kardioštimulátora, ktorý musím mať stále pri sebe, nosím so sebou na ochranu aj kartičku blahoslaveného Álvara.

**Dokumentárny film o uzdravení o. Geralda s anglickými titulkami:
„Povedali mi, že som zomrel“**

Kartička s modlitbou k bl. Álvarovi
na stiahnutie TU.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/kde-to-som-pribeh-
uzdravenia/](https://opusdei.org/sk-sk/article/kde-to-som-pribeh-uzdravenia/) (25.02.2026)